

En splinterig Vise
om Forbryderen
Ole Pedersen Høiland.

Trondhjem [i. A. T. trykt af
J. A. Høeg.

V box 7:200

Bundet feit

(Høiland, Ole Pedersen)

En splinterny Bise

om

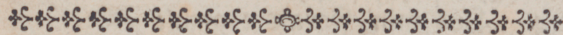
Forbryderen

Ole Pedersen Høiland,

født i Bjellands Præstegjeld i Christi-
ansands Stift 1797.

Begynder saaledes:

I Fængsels mørke Gjemme.

* Trondhjem. Trykt af L. A. Høeg. 4. 9

V box 7: 200

Mel. En Sang jeg vil fremføre.

S Fængsels mørke Gjemme
Har man mig nu indsat —
Og vil jeg nu istemme
En Sang i tausens Nat;
Den Tidsfordriv vil være
For mig i Eensomhed,
Og Andre vil den lære
Hvad mig er hendtes ved.

2. Min' første Ungdomsdage
Hengled i Lyst og Fryd,
Men af de svandt saa fage,
Jeg glemte Gud og Dyd;
Alt tidligen jeg ilte
Paa Lastens Bane ud,
Lersindig jeg kun smilte
Eil Dyden og dens Bud.

3. Jeg femten Aar var bleven
Saa jeg mig Tjenest tog,
Men ei det saa var skreven
I Skjæbnens store Bog:
Alt jeg mig ærlig skulde
Erhverve mig mit Brød,
Da tre Aar vare fulde
Min Tjenest jeg forskjød.

4. Hos min' Forældre gamle
Jeg var et Aars Tid vel;
Istedetfor at samle
Eil dem al Fryd og Held,

13. Det for vidtløstigt bliver,
Ja nær umuelig var,
Om jeg nu her angiver
Hvergang jeg flygted har;
Jeg derfor vil fortælle
Kun hvad mærkværdig er,
I det jeg her anmeldte
Det Bigtigste især.

14. I Helleland jeg hørte
Der var en riig en Præst,
Min Bei derfor mig førte
Derhen som allerbedst;
Imidlertid har Rygtet
Vel dette for ham bragt,
Saa at han for mig frygted
Og tog fire Mand til Bagt.

15. Men Bagten lod jeg være
Bed Mad og Drik i Roe;
Jeg oversmoer med Ejære
En Rude eller To,
Og kom beqvemmeligen
Ind i den Præsts Kontor,
Og hvor jeg rigeligen
Af Penge mig tog for.

16. Dog ikke ret saalænge
Der levedes mig Tid
At nyde godt af Penge,
Ehi bragte man mig did,
Hvor Bolt og Lænker gjælde
Der for alt Andet meer,
I Slaveriets Vælde
Jeg nu fik mit Qvarteer.

17. Det synes vel utroelig,
Men dog det Sandhed er,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
110
120
130
140
150
160
170
180
190
200
210
220
230
240
250
260
270
280
290
300
310
320
330
340
350
360
370
380
390
400
410
420
430
440
450
460
470
480
490
500
510
520
530
540
550
560
570
580
590
600
610
620
630
640
650
660
670
680
690
700
710
720
730
740
750
760
770
780
790
800
810
820
830
840
850
860
870
880
890
900
910
920
930
940
950
960
970
980
990
1000
mm

At jeg forblev heel rolig
I henved ni Aar der;
Jeg var paa Bei at blive
Et andet Menneſke,
I det jeg vilde give
Slip paa al Friſtelse.

18. Dog Friſtelsen hiin ſtemme
Ei længer udeblev,
Da lod dens ſtedſke Stemme,
Dg mig igjen uddrev.
I Folge med to andre
Udlærte Spitsbuber,
Jeg vilde ud at vandre
I Friheden ſaa ſjer.

19. Med Liſtighed vi rømte
Fra vor Bevogtere,
Dg ingen Ting forſømte
Til vor Befrielse;
Til Stranden nu vi ſøgte,
En Baad vi forefandt,
Som os langt borte førte,
I Skoven vi forsvandt.

20. Nu ſværmed vi Krabater
Omkring i Kompagnie,
Men mine Kammerater
Blev ikke længe frie:
En Maanedſtid, ei mere,
Man dem til Fange tog,
Men mig de nok lod være,
Nu ene jeg omdrog.

21. Jeg frit nu om ſpaseerte
I mangen Bygd og Bye,
I Bergen jeg probeerte
Til Skibs at kunne flye,

Saa tænkte jeg kun ene
Paa Rov og Tyverie,
Dg ſøgte at forlene
Mig Døvelse deri.

5. I Christiansſand jeg lærte
Hvad Baand og Fængſel var,
Jeg første Gang probeerte
Hvad Evang at ſige har;
I Lugthuus man mig ſatte,
Mig tvang til Arbeid der —,
Nu kunne jeg først fatte
Hvad Friheden dog er.

6. Jeg derfor ogsaa ſnarlig
En Leilighed udfandt,
Hvorved jeg nok ſaa vaerlig
Af Fængſelet forsvandt;
Nu var jeg fri da bleven,
Men hvor ſkuld' jeg nu hen?
Af Menneſker fordreven
Jeg Tyv maat' bli' igjen.

7. Saaledes jeg omvanket
Fra Bygd til Anden om,
Dg overalt jeg ſanket
Mig Penge hvor jeg kom;
Men huusligt Ly jeg mangled
Hvorfomhelſt jeg drog frem,
Til Leie Moos jeg ſamled,
Dg Skoven var mit Hjem.

8. Man ſøgte nu at fange
Mig ved udsendte Bagt;
Men jeg var ikke bange,
Dg tog mig vel i Agt;
Men endelig der lyktes
De Folk at gribe mig,

De visseligen tyktes
At de har sikket sig.

9. Men da vi kom et Stykke
Paa Veien, blev jeg kjed
Af længer frem at rykke,
Og mig ifra dem leed;
Jeg ind i Skoven ilte,
Hvor jeg var vant at boe,
Til Bagten jeg nu smilte,
Tsi jeg var i god Noe.

10 Til Arendal jeg vandred,
Der Skjæbnen var mig god;
Men Tingen sig forandred
Da jeg det Sted forlod.
Paa Veien blev jeg tagen,
Og dømt til Slaverie,
Men jeg forandred Sagen,
Saa jeg blev atter fri.

11. Nu Pusterum omsider
Jeg fik et Aar i Mag,
Jeg stjal ved Nattetider,
Saavel ved heilys Dag;
Kort, jeg blev meer forboven
Jo længere det leed,
Saa jeg forlod selv Skoven
Og trygt ad Veien stred.

12. Man sendte ud i Mængde
Folk for at faae mig fat,
Mig Bygdelag omhegnede,
Men jeg var som en Kat;
Jeg snoede mig alt længe
Fikerte dem saa net,
Men de vedblev at trænge
Mig, til jeg blev for træt.

Til fremmed Land at drage;
Men da jeg mangled Pas,
Saa maatte jeg tilbage
Og opsæt' min Seillads.

22. Nu jeg til min Ulykke
Ei valgte rigtig Kuurs,
Tsi da jeg kom et Stykke,
Saa greeb man mig bardus,
Og slæbde nu atter
Mig ind i Slaverie,
Hvis Evang man da først fatter
Naar man har været frie.

23. Saasnart jeg nu var kommen
I Lænkerne igjen,
Jeg lagde Planer sammen
At overfile dem;
Det mig er bleven Bane
Med kraftig, sikker Haand
Mig Frihed Bei at bane,
Og løse Lænker, Baand.

24. Jeg nu en Streg udførte,
Som kroned alle har,
Og som man om mig hørte,
Den mærkelige var.
Mig Penge nu i Tanken
Var eneste Attraae:
Saa husked jeg paa Banken,
At der var nok at faae.

25. Jeg nu i Nattens Mørke
Mig sneeg i Gaarden ind,
Og Laas og Døres Styrke
Flux veeg for Nøglen min; —
Den min Umag betaler,
Jeg tænkte, og det gif —

